

„Sunt puțini cei care vor fi mântuiți?”

[Luca 13.23.]

Întrebarea: dacă numai puțini vor fi mântuiți, a fost adresată lui Mesia, când trăia pe pământ în mijlocul poporului Său. Prin urmare, răspunsul pe care îl dă Isus este valabil în primul rând pentru iudei. Dar el este decisiv și pentru toți cei care nu aparțin acestui popor. Aceeași întrebare s-a iscat de atunci în multe inimi omenesti și răspunsul pe care omul a obișnuit și obișnuiește să și-l dea el însuși este de multe ori foarte diferit de acela pe care îl dă Cel care este singurul care poate să-l dea neapărat corect. Mai ales în zilele noastre de îngâmfare omenească și lipsă de venerație față de Cuvântul divin, suntem adesea foarte repede gata cu propria noastră opinie și aceasta este: Un plan de mântuire care „include” numai puțini este nevrednic de un Dumnezeu milostiv. Deci: *mulți* vor fi mântuiți, da, la sfârșit vor fi chiar *toți* mântuiți. Și cu această ultimă concluzie am ajuns apoi fericiți acolo, că ne punem în contradicție totală cu Cuvântul adevărului.

Demn de remarcat este că Cel care știa totul, la întrebarea: „Sunt puțini cei care vor fi mântuiți?” a răspuns întâi cu un îndemn serios. Nu este felul divin de a satisface curiozitatea omenească. În harul și înțelepciunea Sa, Domnul Se îndreaptă spre inima și conștiința celui care a întrebat: „*Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă*” [Luca 13.24]. La ce îmi folosește să știu dacă vor fi mântuiți mulți sau puțini? Întrebarea este: sunt eu mântuit? Și ce am de făcut ca să fiu mântuit? Despre aceasta, în orice caz, Domnul nu lasă problema nelămurită: „*Lată este poarta și largă este calea care duce la pieire și mulți sunt cei care intră pe ea*”, în timp ce poarta spre viață este strâmtă și calea într-acolo este îngustă. În ciuda faptului că poarta este strâmtă, ea este totuși așa de largă, încât *oricine, care vrea*, poate să intre prin ea. Aceasta reiese limpede din cunoscutul pasaj: „*Cine vrea să ia apa vieții fără plată!*” (Apocalipsa 22.17), ca și din minunata constatare: „*Dumnezeu dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului*” (1 Timotei 2.4¹). Pasajul din Apocalipsa arată limpede că voința omului în problema mântuirii joacă un rol important. De aceea, fiecare să fie bine cu băgare de seamă, ca să nu se adeverească despre el ce a trebuit Domnul Isus să strige îndurerat cetății Ierusalimului: „*de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi ... și n-ați vrut!*”

Dar solicitarea: „*Străduiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă!*” include în sine mai mult decât simpla solicitare de a intra. Din ea reiese că intrarea este legată de anumite dificultăți, greutăți cărora mulți nu vor să se supună. Totuși, aceste dificultăți aparțin numai și numai omului, respectiv sunt în el, nu țin de partea lui Dumnezeu. Din partea Sa, intrarea este eliberată. Lucrarea de la Golgota a creat o temelie sigură pe care omul poate să fie binecuvântat pentru totdeauna. Moartea și învierea lui Hristos au înlăturat orice piedică. Aici este canalul prin care pot să curgă libere harul și dragostea lui Dumnezeu. Nu, din partea lui Dumnezeu nicio piedică nu stă în calea binecuvântării eterne a omului.

Dar în ce constau dificultățile omului? S-ar putea să fie de un fel foarte diferit. Rațiunea, predispoziția, starea sufletească și așa mai departe, pot să constituie piedici serioase pentru a intra prin poarta cea strâmtă. Dar cred că la asemenea dificultăți trebuie să ne gândim mai puțin aici, ci solicitarea: „*Străduiți-vă!*” se adresează în primul rând *conștiinței*.

¹ Cuvântul „vrea” din acest verset are sensul de „dorință”, în timp ce în 2 Petru 3.9: „Domnul ... nevrând ca vreunii să piară, ci toți să vină la pocăință”, expresia „El nu vrea” înseamnă „El nu dorește”, nu este „intenția” Lui sau „hotărârea” Lui. El „dorește” mai degrabă ca toți oamenii să fie mântuiți. Cât de precis și de desăvârșit vorbește Scriptura!

Oare care este piedica principală pentru suflete, să intre prin poarta strâmtă? Nu este oare indiferența îngrozitoare a celor mai mulți oameni în privința lucrurilor eterne? O educație greșită, o învățătură greșită în lucrurile divine, o pernă confortabilă strecurată sub un om instruit în „adevărurile mântuitoare ale Bisericii” au pregătit terenul, iar lumea și satan poartă de grijă ca tot mai mult și mai mult conștiința să adoarmă, iar întrebarea serioasă: Unde îți vei petrece eternitatea?, să nu mai găsească răsunet. Oamenii trăiesc cum se poate. „Azi e azi.” Ce va veni mâine este mai puțin important, dar sfârșitul vieții? Ei, ași! Acesta este încă departe. De ce să ne gândim la el?

Un alt obstacol serios, sugerat deja în cele spuse, stă în dragostea pentru lume și lucrurile ei. Cât de frumoasă și de ademenitoare stă viața în fața câte unuia! Și eu trebuie să renunț la ceea ce face viața așa de plăcută și pentru care merită să trăiești, la distracțiile și la amuzamentele sale, la tot ce încântă ochiul, urechea și simțurile? Și în loc de aceasta, eu să mă frământ cu întrebări despre păcat, moarte și eternitate? Da, aceasta poate să fie ceva pentru moșnegi bătrâni, vlăguiți, care tot nu se mai pot bucura de zilele lor, dar nu pentru oameni care se bucură de viață. Și astfel mână înaintea pe râul plăcerii mondene, până când este pentru totdeauna prea târziu. Și în aceasta are Cuvântul dreptate: „Cei care mă caută stăruiitor (sau cu râvnă) mă vor găsi” [Proverbe 8.17]. Cuvântul „poate mai târziu” nu are nicio făgăduință. Aceasta a aflat-o deja guvernatorul Felix la vremea sa. Lui i-a vorbit Pavel despre dreptate, înfrânare și judecata viitoare, iar vorbirea n-a rămas fără impresie. Dar chiar dacă Felix a fost umplut de teamă, această teamă totuși n-a produs în el nicio pocăință spre mântuire. În loc să se întoarcă la Domnul cu hotărârea inimii, el a vorbit despre vreo „ocazie” și așa a rămas.

Prin urmare, păzește-te, dragă cititorule, ca să nu-ți meargă la fel! Sigur, costă ceva să treci prin poarta cea strâmtă, iar pentru comoditate, mulțumirea de sine și caracterul lumesc, calea îngustă care duce la cer nu oferă nicio ocazie potrivită. Aceste lucruri se găsesc pe calea largă. Dar unde duce ea? La pierzare, și anume la eterna pierzare, așa cum Însuși Fiul lui Dumnezeu a spus, „în focul nestins, unde viermele lor (aceasta înseamnă conștiința care roade, chinuie) nu moare și focul nu se stinge”. (Compară cu Marcu 9.43-48.)

„Dacă mâna ta te face să te poticnești, taie-o!” „Dacă piciorul tău te face să te poticnești, taie-l!” „Dacă ochiul tău te face să te poticnești, scoate-l!” Rupe hotărât cu tot ce vrea să te împiedice să apuci viața eternă! Oprește-te din calea ta primejdioasă! Întoarce-te la Isus cu hotărârea inimii! Atunci, poarta cea strâmtă îți va sta larg deschisă spre viață. Atunci se va spune așa de simplu și fără echivoc: Crede în El și vei fi mântuit! Pentru că: „Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” [Ioan 5.24.]